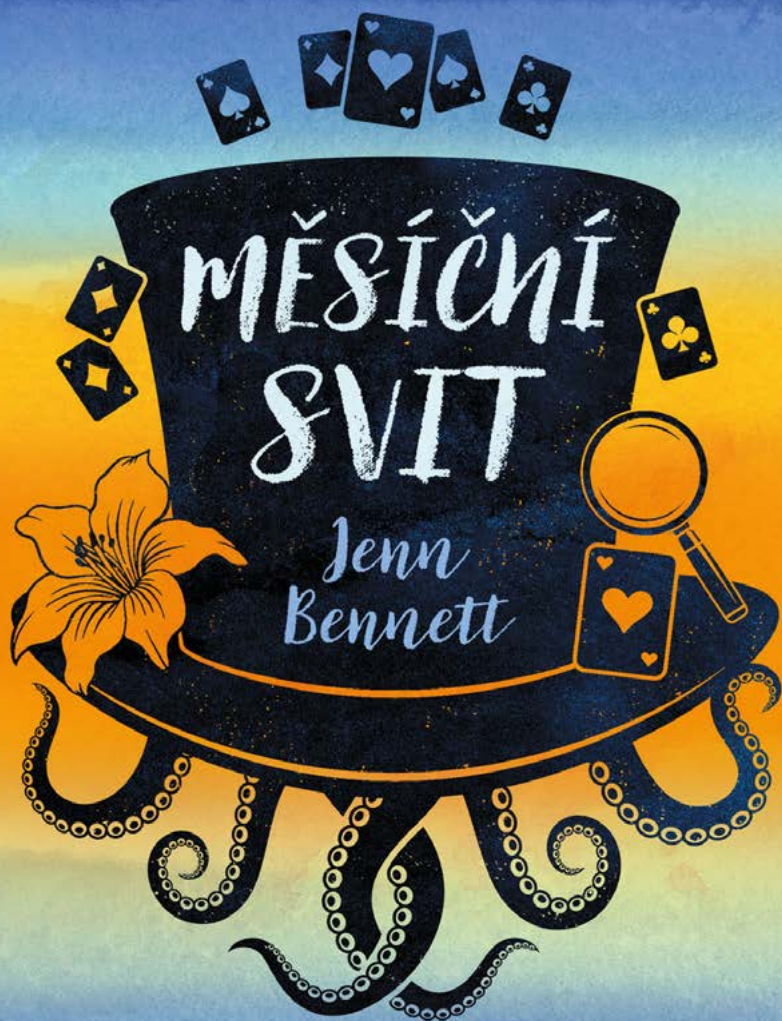

COO
BOO

Měsíční svit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenn Bennett

Měsíční svit – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MĚSÍČNÍ SVIT

MĚSÍČNÍ SVIT

Jenn
Bennett

COO
BOO

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

SERIOUS MOONLIGHT

Copyright © 2019 by Jenn Bennett

All rights reserved.

Translation © Hana Netušilová, Kristýna Vítková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-946-9

ISBN e-knihy 978-80-7498-950-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-951-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-947-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Pro všechny, kdo se cítí osamělí. Nejste.

1

Nejspíš na mě stejně zapomněl. Už je to měsíc. Prakticky věčnost.

Rozhodně tu dnes večer nebyl. Jen abych si byla doopravdy jistá, znovu jsem pohledem přelétla bistro. Od mokrých skleněných dveří až k tabuli s upoutávkou na KOLÁČ DNE poblíž pokladny, kam majitel pečlivě křídou napsal: ANNA ZE ZELENÝCH HROZNŮ, *v hlavní roli hroznové víno Chardonnay z Yakima Valley a borůvky.*

Nikde nikdo.

Převážnou část května jsem se návštěvě bistra vyhýbala a procházela kolem výlohy schovaná pod kapucí ze strachu, že jestli se ještě jednou ocitneme na stejném místě, vesmír se otevře a nastane nejtrapnější okamžik v moderní historii a zdejší podnik – moje útočiště – bude navěky věků poskvrněn.

Ale nebyl tu a fakt, že pracuje poblíž, ještě neznamenal, že by byl věrným štamgastem Měsíčního svitu. A kdyby přece? Bistro představovalo můj druhý domov. Většinu dětství jsem prožila v malém dvoupokojovém bytě přímo nad ním. Tenhle box s červenými koženkovými lavicemi? To byl můj box. U tohohle stolu jsem se naučila abecedu. Četla *Špionku Harriet* a každičkou záhadu Nancy Drewové. Nespočetněkrát porazila mámu a tetu Monu v cluedu a panství hrůzy. Na spodní stranu stolu jsem voskovkami nakreslila portréty paní Patty a pana Franka, majitelů jídelny.

Měsíční svit bylo moje území a není prokleté jen proto, že jsem tu potkala kluka a udělala pořádnou hloupost.

„Ráda bych si koupila samohlásku.“

Pohlédla jsem na ženu sedící naproti mně. Pila kafe a pozorovala mě skrz pozlacené konečky umělých řas. „Ehm, co prosím?“

„Snažím se vyřešit tuhle hádanku *Kola štěstí* v těžko pochopitelné, ale vždycky strhující kategorii ‚Na co myslí Birdie?‘. Ale chybí mi písmena,“ vysvětlila teta Mona a ukázala dlouhými nehty s obtisky čmeláků na hrací desku. Ladily jí s šedesátkovými žlutými minišaty (příliš třásní), černou rtěnkou a vznosnou parukou ve tvaru zlatého včelího úlu, doplněnou drobnými sponkami se včeličkami.

Mona Riverová nedělala nic napůl. Ani v době, kdy byla na střední máminou nejlepší kámoškou, ani ve zralém věku šestatřiceti let. Většinu svých propracovaných outfitů přeshívala z historických kousků a měla několik polic plných paruk. Byla něco mezi cosplayerkou a dragqueen a jednou z nejlepších umělekyní v Seattlu a širokém okolí. Byla tou nejodvážnější a nejoriginálnější osobou, jakou jsem znala, a nejdůležitějším člověkem v mém životě. Bylo velmi těžké udržet před ní tajemství.

„Povídalas, že nejsi z první směny nervózní, ale kdyby přece, tak je to úplně normální,“ začala. „Veškerý zácvik probíhal ve dne a v noci to bude úplně jiné. Noční není pro slabé povahy – to mi věř –, a jestli máš strach zůstat vzhůru a dělají ti starosti potíže se spánkem...“

„Já se nebojím,“ namítla jsem. Aspoň ne moc. Na jednu stranu jsem byla sova, takže mi noční směny nevadily. Na druhou to byla moje první opravdová práce. Poprvé od babiččiny smrti o loňských Vánocích jsem směla jet trajektem do města. Sama. Celé léto strávím na brigádě v Seattlu, z čehož jsem nadšená. A trochu nervózní. A mimořádně nadopovaná kofeinem – což byla při zpětném pohledu nejspíš chyba. Ale na nově vytvořené škále bdělosti jsem se těžce klonila ke stupni Věčně ospalá, protože mám v rodinné

anamnéze spolu s řadou dalších pošramocených genů i narkolepsií. Máma si dělávala legraci, že naši skandinávští předkové museli před pár stoletími projít fází příbuzenských sňatků.

Teta Mona se zamračila. „Tys během naší slavnostní večeře, sestávající z nekonečných bramboráčků, které jsou mimochodem tím nejlepším, co Měsíční svit nabízí, neslyšela ani slovo, vid?“

„Jo.“

„Tak proč s výrazem Nancy Drewové sleduješ každého, kdo projde dveřmi?“

„Nedívám se jako Nancy Drewová.“

„Přimhouřené oči, nejvyšší stupeň ostražitosti. Připravená chytit zločince. Aha. Poznám výraz Nancy Drewové, zvláště když jsem ho vymyslela já.“

Pohledem přelétla bistro. „Kdo je podezřelý? A mluvíme o loupeži, nebo o vraždě?“

Miluju záhady. Detektivové, zločinci a stopy jsou pro mě jako droga. Když jsem byla mladší, Mona pro mě vytvářela složky případů v noir stylu, které jsem vyplňovala na svém prastarém psacím stroji Smith Corona, tak abych měla přehled o vyšetřování probíhajícím v sousedství. Případ zmizelé popelnice pana Abernathyho? Vyřešeno. Případ rozmlácených pouličních lamp na Eagle Harbor Drive? Vyřešeno a nahlášeno městu.

Případ, proč se uzavřená šprtka rozhodla flirtovat s pohledným cizincem, který byl úplně mimo její ligu?

Zcela nevyřešeno.

Kdybych měla sestavit svůj profil, vypadal by nějak takhle:

Podezřelá: Birdie Lindbergová

Věk: 18 let

Zdravotní stav: (1) Problémy se spánkem, pravděpodobně po dědečkovi. (2) Nemocniční fobie. (3) Knihomolská nemoc. (4) Možná závislost na sledování starých dílů seriálů

Columbo, Vraždy v Midsomeru a Vražedné záhady slečny Fisherové.

Osobnostní rysy: Plachá, ale zvědavá. Občas zbabělá. Vynikající v detailech. Dobrá pozorovatelka.

Zázemí: Matka se nechala ve vzpurných sedmnácti letech zbouchnout neznámým klukem a zklamala své maloměstské rodiče. Zanechala studia na střední škole, opustila ospalý domov na ostrově Bainbridge a se svojí přítelkyní z dětství Monou Riverovou připlula přes Elliott Bay do Seattlu. Obě kamarádky vychovávaly Birdie až do chvíle, kdy matka nečekaně v dívčiny deseti letech zemřela. Poté se jí ujali prarodiče z Bainbridge a vzdělávala se doma. Podezřelá si tak vypěstovala hluboký pocit osamělosti a zuřivou zvědavost ohledně všeho, co ji zajímá. Její jedinou spásou byla Mona Riverová, která se taky vrátila na ostrov, aby měla k malé Birdie blíž. Když před půlrokem zemřela dívčina přísná babička na stejnou srdeční slabost, která připravila o život i její matku, Birdie byla smutná, ale taky se jí ulevilo, protože dědeček si uvědomil, že je jí osmnáct a nemůže zůstat na ostrově uvězněná navždy, takže jí dovolil, aby si našla první skutečnou práci v Seattlu. Podezřelá zneužila nově nabyté svobody a okamžitě se pustila do nemravných a lascivních skutků s klukem, kterého potkala v Měsíčním svitu po prvním pracovním pohovoru.

„Dneska večer žádní podezřelí,“ oznámila jsem a odstrčila talíř s bramboráčky bohatě politými kečupem. „Měsíční svit je prostý

jakýchkoli neandertálců, chuligánů a podvodníků. Což je dobře, protože bych nejspíš měla brzy vyrazit do práce.“

Teta Mona zavrtěla hlavou. „Ne tak rychle. Jestli tu není žádná podezřelá aktivita a nebojíš se první noční směny, tak co se probouhá děje?“

Zasténala jsem a položila si tvář na chladnou umakartovou desku stolu. Zírala jsem skleněnou výlohou, kterou bičovaly kapky deště, na lidi venku, spěchající v podvečerní přehánce po chodníku. Pouliční osvětlení se pomalu probouzelo k životu. Šedivý květen se brzy promění v červnový šerosvit, který přinese víc mrholení a zatažené oblohy, než do Seattlu skutečně dorazí léto.

„Udělala jsem hloupost,“ přiznala jsem. „A nemůžu na to přestat myslet.“

Čmeláčími nehty mi jemně odhrnula světle hnědé vlasy z čela, dál od kečupem potřísněného okraje mého talíře, a zastrčila je za osamocenou lilii, kterou jsem nosila za uchem. „Nemůže to být tak špatné. Ven s tím.“

Po několika dlouhých povzdechnutích jsem přiznala: „Potkala jsem kluka.“

„Ó-ó-ó,“ zamumlala. „*Kluka*, povídáš? Opravdového příslušníka lidské rasy?“

„Asi jo. Je opravdu krásný, takže může být mimozemšťan nebo klon nebo nějaký druh androida.“

„Hmm, sexy chlapecký robot,“ zamručela. „Vyklop to.“

„Není toho moc k vyprávění. Je o rok starší než já – je mu devatenáct. A je kouzelník.“

„Jako umělec z Las Vegas, nebo Harry Potter?“ zeptala se.

Tiše jsem vyprskla. „Jako karetní triky a ubrousek s telefonním číslem, který se záhadně zjevil v rozečtené knížce.“

„Počkej, ty ses s ním seznámila tady? V bistru?“

Místo odpovědi jsem zvedla ochablou pěst a napodobila kývnutí hlavy.

„Když jsi minulý měsíc měla ten pohovor?“

„Kvůli práci v knihovně na částečný úvazek.“ Kterou jsem považovala za naprosto jistou... ale nedostala ji. Což bylo dvojnásob depresivní, když jsem si později uvědomila, že moje nemístná sebedůvěra byla jedním z faktorů, které zapříčinily, že jsem se toho nešťastného dne nechala „tím klukem“ unést.

„A tys mi o tom neřekla?“ vyhrkla teta Mona. „Birdie! Víš, že pro romantická dramata žiju. Celý tvůj život jsem čekala na pořádně šťavnatou historku, na nádherný záblesk prvotřídních teenagerských drbů, ze kterých se mi udělá slabo, a ty sis to nechala pro sebe?“

„Možná právě proto.“

Předstírala zalapání po dechu. „Dobře, to je fér. Ale teď už je to venku. Tak mi pověz o tom příšerně sexy kocourkovi – *mňau*.“

„Tak zaprvé, je to kluk, ne kocour nebo robot. A byl okouzlující a milý.“

„Pokračuj,“ vyzvala mě.

„Ukázal mi pár karetních triků. Cítila jsem se ohledně té práce v knihovně nadšená. Lilo jako z konve. Zeptal se mě, jestli s ním nechci jít na nějaký nezávislý film do kina Egyptian, a já mu řekla, že jsem tam nikdy nebyla. Vysvětlil, že je v bývalém zednářském chrámu, což jsem nevěděla. Ty jo? Zřejmě to bylo –“

„Birdie,“ zarazila mě teta Mona podrážděně. „*Co se stalo?*“

Ztěžka jsem si povzdechla. Tvář se mi lepila na umakart. „Takže jsme proběhli deštěm k jeho autu, které zaparkoval v garáži za bistroem, a bylo tam docela pusto a vzápětí, víš...“

„Panebože. To jste neudělali.“

„Udělali.“

„Řekni mi, že jste použili kondom.“

Zvedla jsem hlavu a horečně se rozhlédla po bistro. „Můžeš prosím ztišit hlas?“

„Kondomy, Birdie. Použili jste je?“ zasyčela příliš hlasitě.

Zkontrolovala jsem, jestli není v dohledu paní Patty. Nebo někdo z jejich neteří a synovců. Měla jich skoro tucet. S několika

jsem chodila na základku. „Vážně si myslíš, že jako produkt nechráněného pubertáckého sexu, jehož matka později *doslova zemřela* poté, co podruhé otěhotněla, a někdo, kdo musel vyslechnout tisíce přednášek o bezpečném sexu od své bývalé opatrovnice...“

„Jednou opatrovnice, navždy opatrovnice. Nikdy nebudu bývalá, Birdie.“

„Od své dodnes v duchu opatrovnice.“

„To je lepší.“

„No nic. Takže ano. Samozřejmě. V tom nebyl problém.“

„On byl nějaký problém? Byl to blbec? Nachytali vás?“

„Přestaň. Nic takového. To kvůli mně. Najednou jsem se prostě... začala cítit divně.“

V jednu chvíli jsem byla v sedmém nebi. Tenhle krásný, zábavný kluk, kterého jsem právě poznala, mě líbal a já líbala jeho a myslím, že jsem mu právě navrhla, abychom se přesunuli na zadní sedadlo, místo abychom šli do kina. Nevím, na co jsem myslela. Nejspíš jsem nemyslela vůbec, v tom byl ten problém. Protože jakmile jsme se tam ocitli a začali rozepínat knoflíky a zipy, všechno se stalo strašně rychle. A uprostřed toho všeho jsem překvapivě prozřela. Byl cizí. Chci říct úplně cizí. Nevěděla jsem, kde bydlí, a nic o jeho rodině. Vůbec jsem ho neznala. Bylo to příliš skutečné, příliš rychlé.

Takže když bylo po všem, utekla jsem.

Nechala jsem ho za zády jako provinilý zločinec prchající z nepovedené bankovní loupeže. A bez jediného ohlédnutí zamířila k přístavišti.

„Uf,“ povzddechla si Mona soucitně, ale s jistotou jsem v jejím hlase zaslechla jakousi úlevu. „A co on...? Byl kvůli tomu naštvaný?“

Zavrtěla jsem hlavou a nepřítomně přerovnála slánku a pepřenku. „Volal na mě. Myslím, že byl zmatený. Všechno se stalo tak rychle...“

„Možná až moc rychle?“

„Netlačil na mě nebo tak něco. Byl milý, a já jsem taková nána.“

Mona káravě zabručela a rychle zvedla tři prsty v karikatuře skautského pozdravu. „Na mou čest – no tak. Řekni to.“

„Snažím se být dospělá.“

„Snažím se ti pomoci být dospělá. Zopakuj náš slib, Birdie.“

Zasalutovala jsem a pronesla: „Na svou čest odvážné dámy a kurážné holky udělám vše, co je v mých silách, abych k sobě byla upřímná, laskavá k ostatním a nikdy nenaslouchala žádným ponižujícím kecům.“

Když byla babička naživu, zakazovala pod svojí střechou nadávky, klení a cokoli připomínajícího vzpouru. Přízpůsobit se po mámině smrti jejím pravidlům bylo často vyčerpávající. Teta Mona mi to pomáhala zvládnout tím, že vymyslela Slib odvážné dámy... a deset let mě tajně učila sprostá slova.

Teta Mona a babička spolu nevycházely.

Spokojená s mým slibem spustila prsty. „Vím, že je pro tebe těžké sbližovat se s lidmi, a stejně tak si uvědomuju, že jakkoli jste se s Eleanor neshodly, pořád to byla tvoje babička, a ztráta prostě bolí. Nejspíš musíš mít pocit, že tě všichni, které máš ráda, neustále opouštějí, ale není to pravda. Jsem tady. A další lidé taky. Jen je musíš k sobě pustit.“

„Teto Mono –“ začala jsem. O tomhle jsem nechtěla mluvit.

„Jenom říkám, že jsi neudělala nic špatného. A pokud byl ten kluk tak úžasný, jak tvrdíš, mohl by mít pochopení pro to, jak věci skončily, kdybys mu dala šanci. Vyprávěla jsi, že ti dal svoje telefonní číslo. Možná bys mu měla zavolat.“

„Muselo mi vypadnout z knížky, když jsem utíkala,“ zalhala jsem a zavrtěla hlavou. Vlastně jsem ho cestou domů vyhodila z trajektu, když jsem ještě pořád vyšilovala z toho, co jsem provedla. „Ale možná je to tak lepší. Co bych mu řekla? Promiň, že jsem se na tebe vykašlala jako totální magor?“

„A není ti líto, že ses na něj vykašlala?“

Nebyla jsem si jistá. Ale na tom nezáleželo. Nejspíš už ho nikdy neuvidím.

A to bylo dobře. Jedna věc byla odříkat Slib odvážné dámy, a úplně jiná podle něj žít. Možná jsem potřebovala nasbírat nějaké zkušenosti v reálném světě, než se pustím do randění. Možná jsem si potřebovala nasadit detektivní čapku a zjistit, kde jsem udělala chybu.

Jenže po všech těch zhlédnutých seriálech bych měla vědět, že detektivové nikdy nevyšetřují vlastní zločiny.

„Jsem zvláštní člověk. Víte, vaděj mi drobnosti.“

– Columbo, *Columbo* (1971)

2

Cascadia byla pětipodlažní historická cihlová budova na rohu První avenue v centru Seattlu poblíž nábreží. Byla to pamětihodnost a luxusní hotel postavený v roce 1920 a nedávno byla restaurována, aby vynikly její severozápadně pacifické kořeny a zároveň poskytovala bezkonkurenčně moderní pohodlí – aspoň podle webových stránek.

A já tu měla pracovat.

Nenápadný vchod se nacházel pod markýzou, která chránila chodník. A pod ní, opřený o hotelovou dodávku zaparkovanou u obrubníku, stál vrátný v zelené uniformě. Byl to původní Američan, možná o pár let starší než já. Jak jsem se blížila, spletl si mě s hotelovým hostem, narovnal se a otevřel dvojité pozlacené dveře. „Dobry večer, slečno.“

„Pracuju tady,“ oznámila jsem. „Dneska mám první směnu. Birdie Lindbergová.“

„Aha.“ Nechal těžké dveře zase zavřít. „Já jsem Joseph,“ představil se a rychle mě sjel pohledem. Oči se mu rozsvítily, když zahlédl růžovo-bílou lilii zastrčenou za uchem. „Jsi Netopýr, co?“

„Nová noční recepční.“

„Takže Netopýr,“ usmál se.

Jasně. Teď už jsem si vzpomněla. Melinda byla noční vedoucí a „Netopýři“ členové její směny. Moje místo bylo v podstatě je-

nom načančaná pozice poskoka za recepčním pultem, který kromě běžné noční práce po půlnoci spouštěl počítačový program, co znamenal do tabulky všechny objednávky z pokojů a vystavil účty. S platem asi tak o cent vyšším než minimální mzda.

„Prošlas výcvikem?“ zeptal se Joseph.

„Minulý týden,“ potvrdila jsem. „S Roxannou. Doufala jsem v denní směny, ale volné bylo jediné tohle.“

„To je volný skoro pořad. Jediní, co stojí o noční, jsou študáci z vejšky a notoričtí nespavci. Nebo lidi, kterým nic jiného nezbyvá.“

„Tohle je moje první práce,“ přiznala jsem.

„No, tak vítěj na noční směně, Birdie,“ usmál se a znovu mi otevřel pozlacený vchod. „Pokus se neusnout. V odpočívárně je kafe zdarma.“

Víc kofeinu byla poslední věc, kterou by moje nervy zrovna teď potřebovaly, a stejně jsem kávu zrovna nemilovala. Poděkovala jsem, dlouze vydechla a vešla dovnitř.

Pacifický severozápadní styl a klasický lesk hotelu Cascadia byl stejně oslnivý, jako když jsem do velkolepého foyer vešla poprvé. Ve skutečnosti natolik, že mi chvíli trvalo zaregistrovat, jak se v noci mění. Neozýval se žádný neustálý klapot podpatků na podlaze z planikového dřeva. Žádné soupeřící cinkání dvou zlatých výtahů vedle vchodu, jejichž dveře zdobily kmenové kresby lososů. A žádní turisté netiskli nosy k obrovskému akváriu, které obývala obří tichomořská chobotnice Octavia – možná to nejlepší na celém hotelu.

Jak jsem procházela kolem tlumeně zářící nádrže, stojící pod řadou malovaných kánoí zavěšených pod stropem mezipatra, z reproduktorů se linul jazz. Po schodech zrovna stoupal do svého pokoje dobře oblečený pár a na jedné z pohodlných kožených pohovek seděl osamělý obchodník a zíral do notebooku.

Úžasné pomyslení, že by jeden z těch hostů mohl být slavný nebo důležitý. Bydlela tu Agatha Christie, když cestovala se svým manželem po světě. Prezident Franklin Roosevelt ve zdejších taneč-

ním sále pronesl tajnou řeč na podporu financování. Rockové hvězdy. Prezidenti. Mafiáni. Cascadia je hostila všechny.

Hotel měl dokonce vlastní záhadnou vraždu. V roce 1938 tu v pátém patře zemřela zbožňovaná hollywoodská hvězdička Tippiie Talbotová. Existovalo podezření, že její úmrtí nebylo přirozené, ale nikdy se to neprokázalo, a její neobjasněná smrt se dostala na titulní stránky novin po celém světě. Kdoví. Možná při jedné ze směn objevím nějaké nové stopy.

Stát se může cokoli!

Připadala jsem si nesmírně šťastná. Celý ten rozhovor o „klubu“ s tetou Monou se nepatrně vytratil do minulosti. Tohle nemohlo pokazit nic. Bylo to kouzelné. A taky bylo načase pustit se do práce.

Recepční pult byl opuštěný, a tak jsem zamířila ke skryté chodbě vedoucí dozadu ke kancelářím. V odpočívárně seděla na ošoupaném gauči před puštěnou televizí jediná pokojská se zavřenýma očima. A tak jsem si pospíšila do dámské šatny a strčila kabelku do přidělené skříňky. Pak jsem si oblékla zelené hotelové sako, připnula na náprsní kapsu zlatou jmenovku a vrátila se do odpočívárny.

Během školení mě varovali, abych si neodpíchla příliš brzy. A příliš pozdě. Hotel byl očividně jako Mášenka a měl rád svoji kaši *tak akorát*. A zatímco jsem stála před staromódními píchačkami a přemýšlela, jestli mám použít stejnou záznamovou kartu jako při školení, zaslechla jsem klapot podpatků a silná vůně čokoládového tělového mléka přebila pach popcornu z mikrovlnky, kterým byla cítit zaměstnanecká místnost. Když jsem se otočila, stála za mnou noční vedoucí s obřím těhotenským břichem a sotva na těch vysokých podpatcích držela balanc.

„Melinda Pappasová,“ představila se a podala mi ruku. Černé vlasy měla pevně stažené do nízkého uzlu, což vzbuzovalo dojem, že si potrpí na profesionalitu a dodržování pravidel, a tmavé kruhy pod očima vypovídaly o nedostatku spánku, možná kvůli pokročilému těhotenství.

„Ehm, Birdie Lindbergová. Nová noční recepční.“

Přikývla. „Zrovna jsi zmeškala schůzku zaměstnanců. Včera večer jsem ji přidala do rozvrhu.“

Hrudí mi projel záchvív paniky. Rychle jsem přelétla očima rozvrh a vyhrkla: „Nevěděla jsem, že má být schůzka. Moc se omlouvám. Nikdy nechodím pozdě, ale Roxanne se nezmínila, že by se mi mohla změnit směna. Poslední den výcviku byl –“

Melinda zvedla ruku. „To je v pořádku. Včera jsme tu měli v hale incident se skupinou ochránců zvířat. Krátce tě s tím seznámím, ale nejlepší je během volného dne zavolat a požádat někoho, aby ti zkontroloval rozvrh. Pak budeš mít jistotu, že o nic nepři- jdeš.“

„Dobře,“ přisvědčila jsem. „Fakt se moc omlouvám, paní.“

„Je mi třicet,“ prohlásila. „Ještě nejsem žádná ,paní‘. Prostě mi říkej Melindo. A teď pojď, seznámím tě s ostatními Netopýry.“

Mávnutím mi naznačila, abych ji následovala, a představila mě všem nočním zaměstnancům – kuchyňskému personálu, pokoj- ským, ochrance... Zahrnovalo to spoustu nových jmen, ale detaily mi nikdy nedělaly problém, takže jsem si je všechny zapamatovala a cestou do foyer si vytvořila mentální mapu jejich tváří a pozic.

„Předpokládám, že tě seznámili s Octavií,“ kývla Melinda hlavou k velké nádrži, kde se červený hlavonožec přidržoval skla dvě- ma chapadly lemovanými bílými přísavkami. Společnost mu děla- ly světlé korály, skalnaté jeskyňky a několik mořských hvězdic. „Pokud se někdo z hostů zeptá, Octavii zachránili ze zálivu Puget, když jí člun poranil jedno z chapadel, a máme v týmu biologa, kte- rý se o ni stará.“

„Fakt?“

Melinda přejela prstem po displeji tabletu. „*Takhle* to budeš říkat hostům. Máme biologa na telefonu v Seattleském akváriu, se kterým se můžeme v případě potřeby poradit, ale do toho s hos- ty nemusíš zabíhat. A jak jsem uvedla na dnešní schůzce, pokud do foyer vstoupí nějaký člen SSOPZ, okamžitě mi zavolaš.“

„SSOPZ?“

„Seattleské sdružení ochránců práv zvířat,“ vysvětlila cestou kolem recepčního pultu. „Včera se přihnali s transparenty a udělali tu obří scénu. Prohlašovali, že vraždíme zlaté rybičky a mučíme chobotnici, protože ji násilím držíme v zajetí.“ Melinda mávla rukou k řadě kulatých akvárek na polici za pultem. V každém plavala oranžová závojnata, kterou si mohl host pronajmout, pokud chtěl v pokoji společnost. Jedna z mých povinností zahrnovala nakrmit všechny nepronajaté rybičky a zaznamenat to na jejich osobní kartičku před každým akvářkem. Když jsem to zjistila, byla to ta příslavná třesnička na dortu, protože doma jsem taky mívala rybku.

„Myslela jsem, že program se zlatými rybičkami má velký úspěch,“ podivila jsem se. Během výcviku mi tvrdili, že rodiny to milují. Děti si během registrace v hotelu mohou vybrat, kterou rybičku chtějí, a jeden z poslíčků ji odnese do jejich pokoje.

„To je pravda,“ ujistila mě Melinda. „Nikdo rybičky nevraždí. Někdy ale chytanou nějakou nemoc, nebo ji příliš nedočkávané děcko vyloví z vody, nebo do akvářka převrhne pomerančový džus... Takže se občas musíme nějaké zbavit. Ale rozhodně je nikdo nezabíjí pro zábavu. Rybičky stejně nežijí nijak dlouho.“

Ve skutečnosti to nebyla pravda, ale nahlas jsem to říct nemohla.

„A Octavia má na zakázku vyrobené akvárium za půl milionu dolarů,“ pokračovala Melinda. „Místní i turisté ji zbožňují a vede tu s kamarádkami hvězdici naprosto spokojený život. Každý podzim vypouštíme současnou Octavii do zálivu a odlovíme novou.“

„Počkat, cože?“

„Žijí zhruba jen rok nebo tak. Pak je pošleme ‚na odpočinek‘ a chytíme mladou. Ale kdyby s tím hosté otravovali, prostě řekni, že tahle Octavia je mládě té původní. A jestli bude mít někdo problém s tím, jak to tu vedeme, můžou si promluvit se mnou. Jasně?“

„Naprosto,“ přikývla jsem, i když se mi žádání z těch informací nelíbilo. Ale očividně to bylo pro Melindu palčivé téma, takže jsem prozatím vděčně odsunula rybí problémy stranou a následovala ji

ke vchodu, kde se mě chystala představit zbývajícím třem Netopýřům.

Prvního jsem potkala při příchodu. Jak se ukázalo, Joseph nehlídal jenom vchod, ale taky dělal záložního hotelového poslíčka, pokud by někdo z hostů potřeboval odnést zavazadla nebo vyvézt auto z podzemní garáže, než skončí noční směna a nastoupí ranní Skřivani.

Vedle Josepha stál blondatý ranař vysokoškolského věku jménem Chuck. Hlasitý, strašně nepříjemný strážný, zodpovídající se manažerovi ochranky panu Kennethovi. „O co jde, *la femme*?“

„Prosím, zdrž se užívání toho výrazu,“ napomenula ho Melinda. „Neznamená to, co si myslíš.“

„Je to francouzsky ženská,“ hádal se Chuck mezi přežvykováním žvýkačky. „Je to lichotivej výraz. A proč má tahle na jmenovce přezdívkou?“

Koukla jsem na štítek. „Takhle se opravdu jmenuju.“

„Tvoje máma ti dala jméno Birdie? Ptáček? Je snad nějaká hipísačka?“

„Je mrtvá.“

„A do prdele!“ zaklel Chuck. „To jsem vůl.“

„Prosím, nepoužívej na pracovišti sprostá slova,“ pronesla Melinda unaveně.

Úplně ji ignoroval. „Takže, Birdie. Vsadím se, že nemáš páru, že tady Joseph je potomek velkého náčelníka Seattla,“ informoval mě.

Joseph si ztěžka povzdychl a odhrnul si černé vlasy z očí. „My jsme Puyallupové z Tacomy. To je úplně jiný kmen.“

„No a co? Hosti tydle kraviny žerou,“ zašklebil se Chuck. „Že jo, šéfkó?“

Teď pro změnu Melinda ignorovala jeho. „A tamhle je náš řidič,“ upozornila mě. Do nosu mi zavanulo její čokoládové tělové mléko, jak zamávala rukou a křikla na kluka v mém věku, který stál u hotelové dodávky a vesele rozprávěl s taxikářem. Melindy si vůbec nevšiml.

„Je napůl hluchej,“ sděloval Chuck. „To musí bejt paráda. Od-filtruješ, koho si zamaneš.“

„Je nedoslýchavý,“ opravila ho Melinda tichým hlasem. „Občas s ním musíš mít trpělivost.“

Joseph ostře hvízdal mezi zuby. Řidič dodávky zamával taxikáři na rozloučenou a pospíšil si k nám. S hlavou dole kmital štíhlýma nohama, ruce strčené hluboko do kapes stejné zelené větrovky, kterou nosili někteří zaměstnanci. Měl tmavé, krátké vlasy... Po-čkat, ne. Dlouhé vlasy. *Vážně* dlouhé vlasy, vyčesané v samuraj-ském stylu do drdůlku na temeni.

Ha.

Srdce mi začalo zběsile tlouct.

Když lidi prohlašují, že mají nějaký ‚vnitřní pocit‘, je to proto, že náš mozek neustále dostává informace od našeho těla. Nos ucítí kouř a pak nám mozek přikáže, abychom sakra vypadli z domu. A v tuhle chvíli mi tělo říkalo, že už hořím, ať pěkně zůstanu stát, praštím sebou na zem a začnu se převalovat, abych uhasila plame-ny. Jenom mému zpomalenému mozku trvalo o chvilku déle, než mu došlo proč.

„Tohle je řidič noční směny,“ informovala mě Melinda. „Danieli Aoki, seznam se s Birdie. Naší novou noční recepční.“

Když Daniel zvedl hlavu, vytřeštil oči a zamumlal: „Ale kuuuur...“

Každický sval v mém těle se proměnil v kámen.

Ten obličej jsem znala. A spoustu dalšího taky.

Byl to ten kluk, kterého jsem potkala v bistru.

3

Do háje!

Pokoušela jsem se zpracovat, co se děje, ale sotva jsem zvládla zírat a přemýšlet, jestli to celé není zlý sen. Jen abych se ujistila, potajmu jsem si spočítala prsty – trik, který jsem se naučila od dědečka. Podívat se na ruce je dobrý způsob, jak otestovat bdělost, protože ve snu se někdy protáhnou jak u mimozemšťana nebo můžou mít špatný počet prstů. Ale všechno bylo, jak má být. Pět prstů. Nic nenormálního.

Nespala jsem a tohle se vážně dělo.

Tak dobře. Hluboký nádech. Možná jsem se spletla. Mohl to být někdo jiný, kdo jenom vypadá jako on. Dvojče? Podívala jsem se pozorněji. Široký stříbrný prsten na prostředníčku. Malá jizva ve tvaru V na tváři. A obličej mu rámoval uvolněný pramen vlasů. Spadal mu přes rameno až někam pod hrudní kost, milionkrát delší než moje vlasy.

Tak jo, je to on.

A skutečnost, že se rozzářil radostí, když mě poznal, to celé dělala o dost horší. Ach, ten úsměv – tak nenucený a upřímný. Velký a široký. Zvýrazňoval mu ostré líce a zužoval hnědé oči do škvírek. Přesně to mě tenkrát v bistro zaujalo. Jeho nenucené, otevřené chování. Ještě nikdy jsem nepotkala nikoho tak v pohodě se sebou i s ostatními, tak upřímně optimistického.

Tohle se nemohlo dít. Stál tu přede mnou a měl jméno. Daniel Aoki. Nechtěla jsem to vědět. Měl být mojí soukromou, tuctovou chybou, ne kolegou!

„Říkáme mu Ježíš,“ informoval mě Chuck. „Kdybys ho viděla s rozpuštěnými vlasama, pochopila bys. Předvádí hostům kouzelnický triky, který jsou nejspíš stejně dobrý jako proměna vody ve víno.“ Otočil se k Danielovi a zeptal se: „Hele, jak se japonsky řekne Ježíš?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Daniel. „Neumím japonsky.“

„Ale tvoje máma jo, ne?“

„Není tvoje máma ze Spokane?“ zeptal se Joseph.

„Narodila se tam i vyrostla,“ potvrdil Daniel, nevzrušený Chuckovými neomalenými poznámkami. Možná vůči nim otupěl. Možná se stejně jako já právě snažil vyčíslit šanci, že skončíme ve stejné práci. Jak je to vůbec možné? Kéž by se na mě takhle nedíval.

„Vy dva se znáte nebo co?“ zeptal se Chuck po chvíli trapného ticha.

„Ne,“ popřela jsem, zatímco z Daniela vypadlo: „Ano.“

„Nebo možná ne?“ opravil se, když na nás ostatní zůstali zírat. „Tak trochu? Tedy, my jsme...“

„Se potkali ve městě,“ dokončila jsem rychle. Joseph se zadíval na lilii, kterou jsem měla zastrčenou za uchem. „Chlape. Ta holka s kytkou?“ zamumlal a plácl Daniela hřbetem ruky do hrudníku, až sebou trhl.

Z plic mi zmizel všechen vzduch.

Ach bože, ach bože, ach bože. Tohle se nemůže dít.

Zrudla jsem? Myslím, že jo. Nebo se o mě pokoušela mrtvice. V mém pološíleném mozku se mihlo několik scénářů. Jak se Daniel svým kamarádkým stylem chvástá před Josephem a Chuckem a posměšně vykládá o svém úlovku. Nebo o té divné holce, co začala vyšilovat a zdrhla. *Mám tady snad už nějakou pověst? MÁM?*

Následovala tichá výměna. Myslím, že Daniel se utrhl na Josepha ‚zavři sakra hubu, chlape‘, a ten s úšklebkem odpověděl ‚ale hovno‘.

Souhlasím. A ne jedno. Byla jich celá velká, páchnoucí hromada.

„No,“ vložila se do toho Melinda. „Teď se budete vídat každý večer, protože Daniel má v popisu práce vyřizovat příležitostné jízdy, které *ty* musíš u recepcce zaznamenat.“

„Cože?“ vyhrkla jsem a snažila se přimět mozek ke spolupráci. Prála jsem si, aby na mě přestal zírat.

„Čas odjezdu, čas příjezdu,“ pokračovala Melinda. „Všechno zaznamenáš do hotelového systému. Ale nejsme letištní kyvadlovka, takže když bude někdo ve dvě ráno škemrat o ‚rychlovku‘ do banky, sděl jim, že si můžou zavolat taxík.“

„Pokud nejsou ubytovaní v pátém patře,“ doplnil Daniel, zatímco jsem se snažila nedívat mu do tváře. „Ti jsou VIP.“

„Pětipatráci jsou furt samý, zapomněl jsem koupit neteři vánoční dárek, béééé,“ posmíval se Chuck a imitoval utírání slz. „Potřebuju todle víno z tohodle výjimečného ročníku vod nějakýho obchodníka s lahůdkama na druhý straně města, jinak bude naše výročí v troskách.“ Nevěřila bys, co všechno chtějí...“

Tohle jsem si rozhodně během výcviku od Roxanny nevyslechla o tom, jak se snažíme ‚překračovat hranice a vytvářet hostům nezapomenutelné zážitky‘ a chovat se k nim jako k rodině.

„Zastav se u mě v kanceláři, než ti začne přestávka, prosím,“ nařídila mu Melinda. A než stačil Chuck něco namítnout, omluvila se a zahнала mě zpátky do hotelu. Daniel mě tak šokoval, že jsem s ní sotva držela krok.

Navzdory panice, dosahující velmi nebezpečné hladiny, jsem musela okamžitě přepnout a soustředit se na skutečnou *pracovní* část svého zaměstnání, protože mě Melinda předala odpolední recepční, které právě skončila ‚přestávka pro zachování duševního zdraví‘ a zůstala tu déle, aby mi pomohla se zapracovat. V rychlosti mě seznámila s dnešními nevyřešenými problémy hostů, připomněla mi, abych nakrmila rybičky, ujistila se, že jsem prošla školením, jak používat rezervační systém, a pak bum! Odpíchla si a ponechala mě svému osudu.

V luxusním hotelovém foyer.

V noci.

Na první směně v mé první skutečné práci.

S mojí největší potupou stojící před hlavním vchodem.

Jakmile šok trochu opadl, uvědomila jsem si, že jsem ve skrytu právého kousíčku duše šťastná, že ho vidím. Vlastně přímo nadšená. Kdybych byla smělá a ne nejistá ostýchavka, možná bych se zařídila podle Moniny rady a zkusila s ním promluvit. Omluvit se za ten útek. Vysvětlit, že ta naše eskapáda pro mě byla anomálie. Ale čím déle jsem ho během směny neviděla, tím víc se mi dařilo se přesvědčit, že možná ani o vysvětlení nestojí.

Kdybych měla v tuhle chvíli napsat Danielův profil, vypadal by nějak takhle:

Podezřelý: Daniel Aoki

Věk: 19

Zaměstnání: řidič hotelové dodávky, noční směny

Zdravotní stav: (1) Nedoslýchavost. (2) Až rušivě dobře vypadající. (3) Krásný úsměv.

(4) Dobře líbá. (5) Báječné ruce.

(6) Vá-á-á-á-ážně báječné ruce.

Osobnostní rysy: Umí milion karetních triků a rád je předvádí lidem. Veselý. Společenský. Možná až moc společenský, protože zřejmě vykecal kolegům, co jsme spolu dělali.

Zázemí: Je třeba dále prozkoumat.

Ve snaze potlačit myšlenky na Daniela jsem nasadila radostný výraz a vrhla se do práce, která se začala řínout jako konejšivě zurčení pramínku vody z umělého vodopádu pokrývajícího kamennou zeď za recepčním pultem. Jednomu z hostů jsem pomohla najít toaletu. Dalšímu jsem prozradila heslo k wifi. Přesměrovala jsem telefonní hovor z hotelové služby do kuchyně.

Vidíte? Vážně jsem to dokázala. *Já pracuju! Jako opravdový člověk!* Daniel? To bylo před měsícem. Koho zajímá, že tu pracuje? Mě ne. Nestojí ani za založení spisu.

Všechno bylo v pořádku. Dokud jsem neodhlašovala obchodníka, který spěchal na noční let a potřeboval přistavit auto z garáže. Takže jsem musela vysílačkou zavolat Netopýry zvenku. Díkybohu to zvedl Joseph a obchodník čekal na pohovce ve foyer, dokud mu nepřivezou auto. Pak se zničehonic objevil Daniel, proklusal kolem zlatých výtahů a informoval hosta, že může vyrazit. Muž si odvezl příruční zavazadlo a ve foyer bylo zase prázdné.

Skoro. Daniel mířil k recepčnímu pultu.

Zpanikařila jsem a nejradši bych se schovala pod pult. Jenže mě viděl.

„Ze všech putyk ve všech městech, co jich na světě je, si vybere tu mou!“ pronesl a blýskl po mně tím zatraceně sexy úsměvem, který mě v první řadě dostal do potíží. Prvotní šok z jeho přítomnosti už vyprchal, ale moje tělo pořád reagovalo přehnaně. Zrychlený pulz. Mozková mlha. Brnící prsty. Netušila jsem, jestli je to panika, nebo přitažlivost, ale byla jsem si fakt jistá, že nechci, aby viděl, jak velký má na mě vliv. Takže jsem se sklonila, abych srovnala štos papírových obálek od pokojových karet, a snažila se vypadat nenuceně.

„To klišé o malém světě je nejspíš pravdivé.“

„Cože?“ zeptal se.

Narovnala jsem se. „Jak to myslíš?“

„Neslyšel jsem tě.“ Poklepal si na pravé ucho. „Na tohle jsem hluchý. Občas mi něco uteče.“

O tom se v bistru zapomněl zmínit, takže jsem si teď nebyla jistá, co na to říct.

Ale vypadal, že mu moje mlčení nevadí.

„Stalo se to před pár lety, když jsem byl malej a hloupej. I když to jsem vlastně pořád,“ usmál se stydlivě. „Zvláštní, jak to zamíchá s vnímáním hlubokých tónů. Někdy mi utečou útržky rozhovoru

a jindy zas dokážu zaslechnout praštěný zvuky z docela velké vzdálenosti. Například když mluvíš s hosty? Tvůj hlas slyším přes celý foyer, když se otevrou dveře.“

„Můj?“

Přikývl. „Jasný jako zvon. Má to něco společného s výškou tónu. Jsi jako píšťalka na psy.“

„Aha,“ řekla jsem hloupě, celá zahanbená.

Pak nastalo ticho, které vyplňovalo jen zurčení vodopádu.

„Tak fajn,“ ozval se. „Páni. Sakra. Tohle je divný, co?“

„Tak trochu,“ připustila jsem.

Měla bych se omluvit, že jsem utekla? Měla bych se to pokusit vysvětlit? Jenže začít o tom v hotelové hale, kde se všechno rozléhalo, ve mně vzbuzovalo úzkost. Co když nás Melinda vzadu z kanceláře poslouchá? Dělá se to tady?

Ella Fitzgeraldová a Louis Armstrong zpívali z hotelových reproduktorů duet o různé výslovnosti stejných slov. Pokusila jsem se soustředit na jejich problémy ve vztahu a svoje a Danielovy ignorovat. To byl malý trik, ke kterému jsem se uchýlovala, když jsem nevěděla, co mám lidem říct – prostě předstírat, že tam nejsou. Naučila jsem se to pozorováním lidí ve městě, místní fenomén všeobecně známý jako seattleský chlad. A fungovalo to. Když se k lidem chováte chladně, obvykle jim to dojde a vypadnou.

Tedy každému kromě Daniela.

„Ta-a-a-akže...“ protáhl, přešel prstem přes pult a poklepal vedle klávesnice. „Nevím, jestli to víš, ale musíš přidat k rezervaci poznámku, že si host vzal svoje auto. Je to kvůli pojištění nebo co, aby nás později nemohl žalovat, že mu ho ukradli z naší garáže.“

„Aha. Dobře. Děkuju,“ pípla jsem a snažila se mu nepodívat do tváře, zatímco jsem otvírala příslušné okno v počítači. Osobní číslo hotelového zřízence. Bylo to někde v rozbalovacím menu... *Bud' chladná, bud' chladná, bud' chladná.*

„Vážně se to jednou stalo.“ Daniel se opřel loktem o pult, jako by měl celou noc. „Nějaký doktorce ukradli auto, poté co odjela

z hotelu. Kluci si s ním vyrazili a nabourali ho v Ballardu. Její pojišťovna to odmítla zaplatit, protože nechala klíčky v zapalování, a tak změnila výpověď a řekla, že jsme je tam nechali my – že to auto ukradli z naší garáže.“ Prsty naznačil výbuch hlavy. Vyprávěl gesty. Spousty gest. Obecně se hodně hýbal. „Majitel hotelu musel k soudu. Bylo to ve zprávách a všude možně.“

Sáhl pro gumičku vedle mé ruky. Snažila jsem se udržet oči přilepené k monitoru, ale začal si s ní pohrávat. Nejdřív si ji omotal kolem ukazováčku, pak rozevřel dlaň a nechal ji přeskočit na malíček. A pak zase zpátky na ukazováček. Zvedl ruku a zavrtěl prsty. „Trik s přeskakující gumičkou,“ oznámil. „Chceš vidět, jak se to dělá?“

Jo, vlastně jo. Můj vnitřní milovník záhad potřeboval vědět *jak* u každé maličkosti. Ale potlačila jsem to a odpověděla: „Ne, děkuju.“

„Hej,“ řekl. „Birdie?“

Teď už jsem nemohla nezvednout oči. „Ano?“

„Ahoj,“ pousmál se.

„Ahoj?“

„Rád jsem tě znovu potkal.“

Celá vynervovaná jsem se zmohla jen na neurčité zahučení, něco mezi „mmm“ a „hmmm“.

„Omlouvám se za to předtím venku,“ poškrábal se na boltci špatného ucha. „Když jsem tě tam uviděl, rozhodilo mě to. Nevěděl jsem, co říct.“

To jsme byli dva.

„V pohodě,“ pokusila jsem se o odlehčený tón.

„Vážně? Protože naposledy to vypadalo, že všechno jde skvěle, dokud –“

„Jo, já vím,“ pospíšila jsem si v naději, že zmlkne.

„Jasně. No, po tom, co jsi utekla, já... nebyl jsem si jistý proč, tak jsem se za tebou rozběhl. Napadlo mě, že ses možná vrátila do bistra. Ale tam jsem tě nenašel a servírka si myslela, že jsme po večeri chtěli utéct bez placení.“

Kruci. Já jsem zapomněla zaplatit? To je hrůza. Pověděli to paní Patty? Dneska se o tom nikdo nezmínil, když jsme tam byly s touto Monou, ale boxy obsluhovala nová holka. Zpanikařila jsem a představila si svoji fotku z polaroidu přilepenou za pokladnou na nástěnce s vykázanými návštěvníky pod nápisem vyvedeným tlustým černým fixem: *Tyhle kretény neobsluhujte.*

„Joooo, tak jsem se o to postaral,“ začal nervózně poklepávat prsty o pult. „A pak už jsi byla dávno pryč.“

Zase mi začaly rudnout tváře. „Ehm, můžu – kolik to bylo? Zaplatím ti to. Promiň.“

„To neřeš,“ zavrtěl hlavou. „Víc mi dělal starosti ten tvůj útěk.“ Rozhlédl se po foyer a naklonil se nad recepční pult. „Vidělas můj inzerát?“

Inzerát?

„V novinách.“ Několikrát zamrkal a poškrábal se na spánku. „Jasně že ne. Myslel jsem si, žeš ho možná viděla, a...“ Mluvil spíš pro sebe. „Když jsme se potkali, vyprávělas, žeš byla zrovna na pohovoru...“

„Kvůli jiné práci. V knihovně. Nedostala jsem ji,“ vysvětlila jsem. „A neuvědomila jsem si, že tu pracuješ, jinak bych se nepřihlásila.“

Svraštil obočí. „Ne?“

„Nemyslela jsem... nechci, aby to vypadalo, že tě pronásleduju nebo co. Pro případ, že by sis to myslel. Je to jenom podivná náhoda.“

„Hm. Takže rčení, že svět je malý, bude asi pravda, co?“

Uvědomil si, že jsem to právě řekla? Nebyla jsem si tím jistá a rozhodilo mě to... měla jsem pocit, jako by *mně* utekla půlka rozhovoru. Jak to, že jsem si té jeho nedoslýchavosti nevšimla v bistrtru? Tohle byl přesně typ drobností, které mi většinou neušly.

„Pojďme na to zapomenout a prostě jít dál,“ navrhla jsem.

„Já toho určitě lituju,“ prohlásil.

Počkat. On toho taky lituje? Proč? Teda, věděla jsem, proč toho lituju já.

„Možná to byla chyba, ale myslel jsem si, že mezi námi něco je. Naše chemie... panebože. V tom bistru? Když jsme vlezli do toho auta? To bylo tak, *tak*...“ Odmlčel se. „Aspoň jsem si to myslel.“

Znovu se mě zmocnila panika. Zdál se upřímný, ale můj vnitřní milovník záhad byl nedůvěřivý, možná proto, že mi pořád na tom znovushledání před hotelovým vchodem něco vadilo. „Vážně? Tak proto jsi o tom vykládal Josephovi?“

„Nic jsem mu neřekl.“ zaprotestoval, ale pak zahanbeně zvedl oči. „Aspoň ne všechno.“

„Ale dost,“ trvala jsem na svém.

„Nedal jsem mu podrobný popis událostí, ježíši. Jsme kamarádi a znám Josepha už od střední. Je mu úplně jedno, jestli jsme něco dělali, nebo ne.“

„Pověděl jsi o tom i Chuckovi?“ zeptala jsem se.

„Chuckovi bych neřekl, ani že v hotelu hoří. Je to vůl. Neví to nikdo kromě Josepha, čestný skautský.“ Naklonil se přes pult a ztišil hlas. „To, co se stalo mezi námi... se mi nestává každý den. To Joseph mi poradil, abych si podal inzerát.“

Jaký inzerát?

„Mimochodem, Joseph byl fakt překvapený, když tě uviděl. Stejně jako já.“

Očividně nám spadla brada všem.

„A teď se stydí,“ tvrdil Daniel.

To nebyl jediný. „Podívej, měla bych se vrátit k práci,“ řekla jsem zahanbeně a rozpačitě. „Tahle práce je pro mě důležitá a nemůžu si dovolit o ni přijít.“ Po všech těch babiččiných pravidlech a zákazech jsem si potřebovala dokázat, že můžu být nezávislá. Potřebovala jsem si vydělat vlastní peníze, které bych mohla utratit, za co se mi bude chtít. Potřebovala jsem být s lidmi, kteří nepocházeli z ostrova Bainbridge. S lidmi, kteří mě neznali jako Birdie, tu divnou holku, co se učila doma. Nebo Birdie, holku, co její máma, která zběhla ze střední, zemřela. Nebo Birdie, holku, která teď žije jen s dědečkem, zatímco ostatní v jejím věku maturují a chystají se

jít na vysokou, a já se jen snažila objevit, jak se osamostatnit. Možná právě tohle mě k Danielovi přitahovalo. Neznal mě. Protože kdyby ano, divil by se, co na mně toho odpoledne viděl.

„Pojďme to prosím hodit za hlavu,“ navrhla jsem Danielovi. „A předstírat, že se to nikdy nestalo.“

„To myslíš vážně?“ V hrdle mu podrážděně zachrčelo. „Nemůžu jen tak... Chci říct, proč bys...?“ Ohlédl se přes rameno. „Nemůžeme si o tom prostě promluvit? Tady ne. Mimo práci. Mohli bychom se někde sejít. Ehm, možná ne v bistru. To by mohlo být trochu divný. Co po práci? Nebo předtím? Navrhni čas a místo a budu tam.“

„Nechci o tom mluvit. Není o čem.“

Copak neviděl, v jakých jsem rozpacích? Měla jsem snad nosit na krku ceduli s nápisem: PROSÍM, NEKRMTE TOHLE PLACHÉ ZVÍŘE, PROTOŽE NENÍ ZVYKLÉ NA KONTAKT S LIDMI, A I KDYŽ SE PŘI POSLEDNÍ NÁVŠTĚVĚ MOHLO ZDÁT PŘÁTELSKÉ, JEŠTĚ SE NEPŘIZPŮSOBILO SVĚTMU ROZŠÍŘUJÍCÍMU SE PROSTŘEDÍ?

„A co osud?“ zeptal se po chvíli Daniel.

„Co s ním má být?“

„Tobě opravdu nepřipadá ani trochu zvláštní, že jsme skončili jako kolegové?“

„Myslím, že je to náhoda,“ odpověděla jsem. „Jako život.“

Oba nás vylekalo hlasité *píp*. Dvojité *píp*. Vycházelo z našich vysílaček.

„Ehm, lidi? Máme problém. Myslím, že praskla další stoupačka v garáži,“ ozval se Josephův hlas, který zapraskal ve vysílačce. „Je to cítit jako splašky a kape to na něčí BMW. Chcanky a sračky všude.“

„Ale ne, znovu už ne,“ zasténal Daniel. Položil gumičku na pult a posunul ji ke mně. „Prosím, neodcházej. Promluvíme si pozdějc. Právě teď musím najít rukavice a ochranný oblek. Kdo by řekl, že řízení hotelové dodávky bude zahrnovat tolik fekálií?“

Odběhl pryč a já si nebyla jistá, co si o našem rozhovoru myslím.

Možná bych měla o té věci s osudem ještě popřemýšlet.

Protože jsem si byla celkem jistá, že karma dělá, co může, abych za své činy zaplatila.

„Hlas lásky jako by mě volal, ale byl to omyl.“

– Bertík Wooster, *Dobrá práce, Jeeves!* (1930)

4

Prasklé potrubí v garáži zaměstnalo hotelový personál na celé hodiny. Daniela jsem během noci zahlédla jen dvakrát, když nahlásoval výjezdy s hotelovou dodávkou. A než jsem se nadála, začali se do hotelu trousit zaměstnanci z ranní směny – Skřivani –, aby převzali štafetu. Během toho zmatku jsem se zamkla na záchodě a znovu se začetla do paperbacku s oslíma ušima od Elizabeth Petersové. Vždycky nosím v kabelce pohotovostní detektivku na uklidněnou.

Já vím. Jsem zbabělec. Ale první přívoz na Bainbridge odplouval až za hodinu a nepřipadalo v úvahu, že bych se podle původního plánu zašla o dva bloky dál v Měsíčním svitu a počkala tam. Ne, když Daniel dychtil po rozhovoru.

Bistro jsem jako azyl po práci potřebovala. Seattle byl sice městem, které nikdy nespí, ale v noci tu moc otevřených podniků nenajdete. A staré centrum postrádá dostatek útočišť pro dojíždějící lidi. Nemohla jsem se zbytek léta tři dny v týdnu ráno schovávat na hotelových toaletách.

Ale s tím se vypořádám později. Zrovna teď jsem si připnula příslovečný odznak zbabělce – a počkala, dokud jsem si nebyla jistá, že je Daniel pryč –, než jsem vyrazila do přístaviště a nastoupila na přívoz *Wenatchee*. Pak jsem se zhroutila na první volné místo, zachumlala se do bundy a okamžitě usnula.

Dřív jsem to považovala za superschopnost – umět usnout skoro kdekoli a kdykoli. Vždycky jsem si musela několikrát zdřímnout, abych se protloukla dnem, protože jsem měla problémy spát celou noc. Jenže pak dědeček, detektiv pobřežní stráže ve výslužbě, který sdílí moje šlofikové nadšení, před třemi lety usnul za kormidlem člunu. Naboural a pochroumal si nohu. Tehdy mu diagnostikovali narkolepsii.

Babička zůstala v šoku. Vždycky nás popichovala, že máme v genech lenost a že to není z její strany rodiny. Dědečkův doktor jí dal seznam příznaků. Neustálá ospalost. Nezvladatelné a časté usínání během dne, klidně uprostřed práce, jídla nebo rozhovoru. Živé představy nebo halucinace při usínání nebo probouzení. Dočasné ochrnutí. Občasná ztráta svalového napětí a zdánlivé vteřinové nebo třeba minutové „mdloby“ přicházející po zážitcích vzbuzujících silné emoce, zvláště smích.

Vědět to bylo fajn, ale vyléčit se to nedalo. Můžete se s tím jednoduše naučit žít. A jestli děda fungoval s narkolepsií víc než padesát let, než se nezvladatelně zhoršila, pak mám spoustu času, abych s tím něco udělala, *pokud* ji mám taky – a možná taky ne. Koneckonců šlo jenom o spánek. A neřídila jsem loď, dokonce ani auta. Co nejhoršího by se mohlo stát? Usnula bych v hotelu za recepčním pultem? Doufejme, že ne. Musela jsem se jenom ujistit, že se před a po práci dost vyspím.

Budu v pohodě.

Jako teď. Prospala jsem půlhodinovou plavbu trajektem a s trhnutím se probudila, jakmile melancholicky zahoukala lodní siréna. Vjížděli jsme do Eagle Harbor.

Domov. Přežila jsem to v práci, a dokonce i s Danielelem.

Ostrov Bainbridge, nacházející se přímo naproti Seattlu, je idyllickou komunitou, jež by se dala považovat za Nantucket pacifického severozápadu, s hustými jehličnatými lesy a plachetnicemi na moři. Je to ospalé, poklidné místo – noční život představuje pár barů a obchod s potravinami, který má otevřeno do jedenácti večer –,

ale máme slušné zastoupení fotografů a uměleckých bloggerů, kteří ho využívají jako romantické pozadí pro krásné fotky. A turisté každodenně přijíždějí z města, aby se prošli centrem veškerého dění. Tím myslím přístavní vesničku Winslow, kde najdou pobřežní restaurace podávající mořské plody a místní víno, umělecké galerie a cukrárny se zatraceně dobrou zmrzlinou.

Nic moc jiného se tu vidět ani dělat nedá. Ale kdybyste měli štěstí a bydleli na pobřeží jako my, měli byste senzační výhled na přístav a za ním na panorama Seattlu.

Ten výhled nepodceňujte. Než jsem se vylodila z trajektu a absolvovala desetiminutovou procházku kolem přístavu, nad modrou vodou posetou bílými plachtami vykouklo slunce a naskytl se mi překrásný pohled.

Náš dům stojí pět kroků od pobřežní cesty, s malým dvorkem se skleníkem a jezírkem zarostlým lekníny, ale bez kaprů koi. Mívali jsme červeno-bílou samičku jménem Clementine. Byla velká jako moje předloktí a žila s námi od babiččina dětství. Starala se o ni, pak štafetu převzala máma a potom já, když jsem se po její smrti přestěhovala za babičkou. Ale Clementine po Vánocích zlehnivěla a v únoru jsem ji našla plavat břichem nahoru. Kapři koi se můžou dožít klidně sta let, ale Clementine zvládla jen padesát. Jako by věděla, že babička umřela, a už se jí nechtělo dál žít.

Ještě jsme nebyli s dědou připravení ji nahradit. Někdo si myslí, že ryby nemají emoce, ale nakonec se naučí vás poznat a věřit vám. Clementine nejenže mi jedla z ruky kousky melounu a pomeranče, ale obeplouvala jezírko a zůstávala poblíž, když jsem pomáhala babičce plít záhony před skleníkem. Ryby mají osobnost; jsou jen tiché. Asi proto jsem je měla ráda. Podobají se mi.

Dům patřil naší rodině od začátku dvacátého století, kdy ho postavili. Dědeček ho někdy před mým narozením natřel na bledě modro a zrenovoval kuchyni – až na černo-bílou šachovnicovou podlahu, po níž jsem teď přešla, abych si odložila klíče do malé misky na pultu.

Zavolala jsem na dědu, ale nikdo se neozval, a tak jsem vyšla zadními dveřmi, abych se po něm podívala. Většinu okolních domů masivně zrekonstruovali nebo úplně strhli a nahradili moderními budovami za miliony postavenými eko architektonickými firmami. Ve srovnání s nimi vyčníval náš starý typicky americký dřevěný dům jako bolavý palec. Ale za jasného dne jsme měli stejně senzační výhled na seattleský obzor a Mount Rainier, stejnou úzkou kamenitou pláž místo zadní zahrady – a právě tam jsem našla dědečka.

„To jsi ty, Birdie?“ zeptal se, když za mnou bouchly prosklené dveře.

Zamířila jsem ke dvěma dřevěným skládacím křeslům a pod botami mi křupaly skořápky mušlí a kameny. Seděl tam a sledoval východ slunce, jako to obvykle dělal. „Ta a žádná jiná,“ odpověděla jsem a vzala ho za nataženou ruku, aby mě provedl kolem prázdného křesla. Pod drátěnými obroučkami brýlí měl upřímný úsměv a zružovělé tváře.

„Vyhnuła ses vraždě na trajektu,“ poznamenal vesele.

„Jak svojí, tak jiných.“

Měl na sobě to co vždycky. Nažehlenou bílou košili a kalhoty s puky, které držely na místě černé kšandy, protože opasek mu dráždil kovovou kyčel. Tu mu dali po nehodě s člunem pobřežní strážce, kvůli které skončil v předčasném důchodu – a která mu přivodila závislost na mírných opiátech a vycházkové holi. Právě teď stála ve stojánku vedle křesla. Kromě špatné kyčle byl děda zdravý a bystrý a na svůj věk vypadal dobře – zvláště na někoho, kdo spal v noci sotva pár hodin.

Před nehodou jsem si myslela, že je věčně ospalý kvůli práci, protože často sloužil v noci a stíhal pašeráky v oblasti zálivu. Po zjištění oficiální diagnózy prohlásil, že je moc starý, než aby měnil své zvyky, a že se po těch lécích od doktorů cítí divně.

Kdybych měla sestavit dědečkův profil, vypadal by zhruba nějak takhle:

Podezřelý: Hugo Lindberg

Věk: 59

Zaměstnání: bývalý kriminální vyšetřovatel,
Pobřežní stráž Spojených států, základna
Seattle

Zdravotní stav: (1) Narkolepsie. (2) Kovová
náhrada kyčle a šrouby v levé noze.
(3) Krátkozrakost, nosí brýle. (4) Komický strach
z velkých pavouků.

Osobnostní rysy: Laskavý. Detailista. Dobrý
pozorovatel.

Zázemí: Narodil se na ostrově Bainbridge. Rodiče
byli švédští imigranti. V roce 1979 se oženil
s Eleanor May Gladstoneovou. Miluje brožované
thrillery, modely lodí a rybaření. Má jediného
blízkého přítele. Lituje toho, že po velké hádce
vyhodil z domu těhotnou náctiletou dceru, kvůli
čemuž se s ní společně s manželkou na deset let
odcizili. Nikdy se úplně nepřenesl přes její
předčasnou smrt.

„Poslala jsem ti dvě zprávy, abych ti dala vědět, že jsem v pořádku,“ řekla jsem. Jednu hned po práci, když jsem se schovávala na záchodě, a druhou, jakmile jsem se bezpečně nalodila na trajekt.

„Dorazily. Velmi jsem je ocenil, Birdie.“

„Tys mi udělal snídani?“

Pomerančový džus, konvice s horkým čajem, müsli a jogurt. Všechno umělecky naaranžované na starém dřevěném stole vyrobeném z cívky od kabelu.

„Bylo to vyčerpávající,“ zažertoval. „Sotva jsem zvládl otevřít krabici s cereáliemi. Podej mi hrnek, naliju ti trochu bergamotového čaje. A pověz mi o své první noční směně. Chci vědět všechno. Zakoplas o nějaké případy, které by potřebovaly vyřešit?“

Děda je stejný blázen do detektivek a záhad jako já. Snažil se probudit zájem i v mámě, když byla v mém věku, ale celé to středoškolské těhotenství mezi ně vrazilo klín. Po její smrti jsem zdědila několik starých detektivních románů, což dědečka potěšilo. Myslím, že se mu ulevilo, když objevil, že má s mým desetiletým já, s nímž do té doby nestrávil moc času, společný zájem. Máma právě zemřela a možnost číst a povídat si o smrti, mrtvolách a vraždách odtažitým a klinickým způsobem byla podivně uklidňující. Nejspíš pro nás oba.

A když odešla i babička, naše společná láska k záhadám pokračovala. Pořád jsme přátelsky soutěžili v objevování potenciálních nevyřešených záhad na ostrově a okolí. Drobných krádeží. Zmizení. Aférek. Proč paní Taylorová přeparkovala auto z příjezdové cesty uprostřed noci? Byli byste překvapení, co všechno se dozvíte o sousedech, když zůstáváte dlouho vzhůru.

„A co vražda té někdejší hollywoodské hvězdičky? Tippie Talbotové. Neexistují o ní nějaká hotelová tajemství?“

„Pokoj, ve kterém zemřela, společně s vedlejším představili na velké apartmá. Je to tam kompletně zrenovované. Pochybuj, že bych tam teď něco našla.“

„Škoda. Co dál?“

„V hotelové garáži záhadně unikají splašky,“ informovala jsem ho, zatímco z hrnku stoupala božsky voňavá pára. „Jenže podle plánů budovy tam není kanalizační potrubí. Vytéká to z části, kam se nemůžou dostat, a hledání by bylo příliš nákladné, protože by museli garáž uzavřít a vybourat stropy a zdi. Takže tam pořád naslepo stříkají nějakou účinnou průmyslovou pěnu, dokud to nezalepší a průsak dočasně neustane. Zřejmě to udělali už dvakrát.“

Vítr mu rozcuchal tmavě šedé vlasy. „To zní nehygienicky.“

„Několikrát to zavanulo do foyer,“ ušklíbla jsem se a zavrtěla hlavou. „Každopádně nic jiného nemám. Nemí to moc zajímavé.“

„Ne, to není.“ Přimhouřil oči proti oranžovému slunci, které vykouklo zpoza šedých mraků zakrývajících oblohu. „Potřebuješ

pořádnou letní záhadu. Takovou, která zahrnuje velkou korporaci z města a ztracený kufřík s penězi.“

„Skupina za práva zvířat protestuje proti programu pronajímání zlatých rybek, ale nemyslím si, že by to byla bůhvíjaká záhada.“ Napila jsem se silného, květinového horkého čaje a snažila se přijít na něco dalšího, co by mohlo být zajímavé. „Daniel říkal, že se z hotelové garáže kradou auta na divoké projíždky.“

„Kdo je Daniel?“

Zaváhala jsem. „Jenom jeden kluk, se kterým pracuju. Řidič hotelové dodávky.“

„Zajímavé.“

„Co jako?“

„Nic. Zvláštní, co všechno se dá o někom zjistit, když mu věnuješ pozornost. Třeba jak se mu mění hlas. Jak se vyhybá tvému pohledu.“

„Já se tvému pohledu nevyhýbám.“ Přesně to jsem dělala. „Je to jenom kluk. Je to složité. Nechci o tom mluvit.“

Neměla jsem se o Danielovi zmiňovat. Ani nevím, proč jsem to udělala. Kdyby děda věděl, co jsem provedla... Přemýšlel mnohem racionálněji a zastával modernější názory než babička, ale stejně by byl zklamaný. A co hůř, zpochybnil by moji schopnost správně se rozhodovat sama za sebe. Co kdyby byl Daniel špatný člověk? Ted Bundy byl přece okouzlující. Co kdybych skončila mrtvá v příkopu nebo nacpaná v mrazáku? Ne že by mě to tenkrát nenapadlo. Ale kdyby si to myslel děda, donutil by mě dát v hotelu výpověď. Nebylo snadné ho přemluvit, aby mě nechal pracovat v noci ve městě – musela se do toho vložit teta Mona a připomenout mu, že jsem v té čtvrti vyrostla a že z hotelu je to na pěší most k přístavišti jen dva bloky po rušné, dobře osvětlené a hlídané ulici. Nakonec ustoupil, protože věřil mému úsudku. Věřil, že si budu všimát okolí a chovat se obezřetně – že se nenechám nalákat do nějaké příslovečné zmrzlinářské dodávky kdejakým cizincem s ovocným nanukem. Měla jsem mít větší rozum.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Měsíční svit.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.